

POSTANOWIENIE

Dnia 5 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa B. P. i A. P.
przeciwko Szpitalowi (...) w W. i Zakładowi Ubezpieczeń (...) S.A. w W.
o zadośćuczynienie, odszkodowanie, rentę i ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 stycznia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 8 stycznia 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. nie obciąża powodów kosztami postępowania kasacyjnego
na rzecz pozwanego Zakładu Ubezpieczeń (...) S.A. w W.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powodów B. P. i A. P. od wyroku Sądu Apelacyjnego zważyć należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji i silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie

wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudence i prawa pozytywnego oraz eliminowanie orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący powołali się na przyczyny kasacyjne wskazane w art. 398⁹ § 1 punkt 1, 2 i 4 k.p.c., jednakże żadna z tych przyczyn w istocie nie zachodzi. W ramach pierwszej i drugiej okoliczności uzasadniającej wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej musi chodzić o takie kwestie prawne, które są ściśle związane z konkretną sprawą, a więc podstawą faktyczną i prawną zaskarżonego orzeczenia oraz podstawami skargi kasacyjnej, a ich rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy jest konieczne z uwagi na walor ich nowości lub nie dające się usunąć za pomocą przyjętych metod wykładni lub przy pomocy istniejącego już orzecznictwa Sądu Najwyższego, poważne wątpliwości prawne dotyczące wskazanych przez skarżącego przepisów prawa procesowego lub materialnego.

Do takich kwestii nie należy wykładnia art. 23 k.c. w związku z art. 448 k.c. w kontekście sposobu stosowania instrumentów prawnych służących ochronie dóbr osobistych w sprawach o stanach faktycznych podobnych do istniejącego w rozpatrywanym przypadku, ponieważ zostały one już dostatecznie wyjaśnione w licznych orzeczeniach Sądu Najwyższego oraz sądów powszechnych. Wynika z nich ugruntowany pogląd, że zdarzeniem uzasadniającym roszczenie o zapłatę zadośćuczynienia na podstawie wskazanych wyżej regulacji jest zerwanie więzi

rodzinnych wywołane śmiercią osoby bliskiej w wyniku deliktu. Nie zachodzi także oczywista zasadność skargi polegająca na istnieniu niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*) bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, niepubl., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, niepubl., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, niepubl., z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, niepubl. oraz z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, niepubl.).

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji.

db

r.g.